

VRB

ခရီးသည်များ

ကဗျာစုစည်းမှု

ပျူမခ(ကျေးသောင်း)
စေပိုင်ထွဋ်(ပုသိမ်)
နေကောင်းကင်နီ
ကဗျာရိပ်
လွမ်းမြတ်ဝေ(နေဖြူ)

မုဒိတာစကားအနည်းငယ် ကဗျာများများ

သစ္စာနီ

(၁)

နေကောင်းကင်နီ၊ စေပိုင်ထွဋ်(ပုသိမ်)၊ ပျူမခ(ကော့သောင်း)၊ ကဗျာရိပ်၊
လွမ်းမြတ်ဝေ (ခနုဖြူ) ဆိုတဲ့ လူငယ်ကဗျာဆရာ ငါးယောက် ကဗျာတွေ
စုထုတ်ကြမယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အမှာစာရေးပေးပါတဲ့။ ကျွန်တော်က
သိပ်ငြင်းလေ့မရှိ။ မငြင်းရတဲ့ အကြောင်းက နှစ်ချက်ရှိသည်။

(တစ်) လူငယ်၊ (နှစ်) ကဗျာ။

ကျွန်တော်က လူငယ်တွေကို ယုံသည်။ နောက် ကဗျာကို ယုံသည်။
ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် လူငယ်ဘဝကို ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးတော့ အလုံးစုံစာနာနိုင်သည်။
ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အမှာစာရေးပေးလိုက်တဲ့ ကဗျာစာအုပ်တွေ များသည်။
များသည်ထက် များလာသည်။ (ယခုလက်ရှိမှာပင် အမှာစာရေးပေးဖို့ စာအုပ်
နှစ်အုပ် ရောက်နေသည်။ တစ်အုပ်က ဤစာအုပ်၊ နောက်တစ်အုပ်က နီတိ၊
ဈာန်မွန်သော်၊ မောင်ချမ်း(ခရမ်းပြာ) စတဲ့သူတွေရဲ့ “အသံကမ်းပါး” ဆိုတဲ့
ကဗျာစာအုပ်)။

အခုနှစ်ပိုင်းအတွင်း ကဗျာစာအုပ်တွေ တစ်နှစ်ကို
အုပ်တစ်ရာကျော်ထွက်နေသည်။ ၂၀၁၄ ကတော့ စံချိန်ချိုးမည် ထင်ရသည်။
ဘာကြောင့် ကဗျာစာအုပ်တွေ ဒီလောက်များများ ထွက်နေရသလဲ။

(တစ်) ကဗျာဆရာတွေ အရင်ကထက် များလာလို့ပေါ့။ အွန်လိုင်းပေါ်က

လူငယ်ကဗျာဆရာတွေ ပုံနှိပ်ကဗျာလောကထဲ ရောက်လာသည်။ ဒီလိုပါပဲ။
(ကျွန်တော်တို့အပါအဝင်) ပုံနှိပ်လောက ကဗျာဆရာတွေ
အွန်လိုင်းပေါ်ရောက်လာခဲ့သည်။

(နှစ်) ကဗျာစာအုပ်ထုတ်ဝေရတာ (စာပေစိစစ်ရေးကို
ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက်သဖြင့်) အရင်ကထက် ပို၍ အဆင်ပြေလွယ်ကူလာသည်။
တစ်ပတ်၊ ဆယ်ရက်အတွင်း ကဗျာစာအုပ် တစ်အုပ်ဖြစ်နိုင်သည်။

(သုံး) ကဗျာလောက အရင်ကထက်ပို၍ ဖွံ့ဖြိုးလာသည်။
ကဗျာဆရာတွေ များတော့ ကဗျာစာအုပ်လည်း အထိုက်အလျောက် ရောင်းရဟန်
တူသည်။ နောက်ပိုင်းတွေ့ရတာ က တစ်ဦးချင်း တစ်ယောက်ချင်း
ကဗျာစာအုပ်တွေထက် အစုအဖွဲ့လိုက် ထုတ်ဝေသည့် ကဗျာစာအုပ်မျိုးတွေက
ပိုများလာသည်။ ဒါက အနေနီးစပ်ခြင်းသော်လည်းကောင်း၊
ကဗျာအယူအဆတူညီခြင်းအပေါ်လည်းကောင်း အခြေခံသည်။ ဥပမာ သိုးထိန်းတို့၊
လေတေ၊ လင်းရမ္မာတို့ ပင်စကူး၊ ရဲမြင့်သူ၊ ဟံလင်းတို့ တော်လှန်ကြောင်၊ နောက်
လင်းလက်တာရာ၊ ညီလင်းနိုင်တို့အဖွဲ့၊ စိမ်းခက်စိုး၊ ရွှေမိုးမြူတို့အဖွဲ့ ညီညီနိုင်တို့ရဲ့
ကဗျာမျှောကြိုးအုပ်စု စသဖြင့် စသဖြင့်။

ကဗျာစာအုပ်တွေ ထွက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ။ ကောင်းတာပေါ့။
လက်နက်တွေ ထုတ်လုပ်တာမှ မဟုတ်။ ကဗျာယဉ်ကျေးမှုထွန်းကားတဲ့
လူ့အဖွဲ့အစည်းဆိုတာ အဆင့်မြင့်လူ့အဖွဲ့အစည်းလို့ အများက လက်ခံထားကြတာပဲ။

(၂)

ဒီထဲက တချို့လူတွေရဲ့ ကဗျာတွေ (ဥပမာ နေကောင်းကင်နီ၊

စေပိုင်ထွဋ်(ပုသိမ်)ကို ကျွန်တော် အွန်လိုင်း fb ပေါ်တွင် တွေ့ဖူး၊ ဖတ်ဖူးပါသည်။ ကျန်လူတစ်ချို့ကဗျာတွေကိုတော့ အခုမှ ဖတ်ဖူးပါသည်။

ကျွန်တော်အံ့သြရသည်။ အခုခေတ်လူငယ်အများစုမှာ အံ့သြစရာတွေ လုပ်ပြတတ်ကြသည်။ သူတို့က ကျွန်တော်ထင်ထားသလို ကဗျာလက်သင်အဆင့်မဟုတ်။ ကဗျာကို သူ့အတိုင်းအတာအရ ထိရောက်ပီပြင်အောင် ရေးဖွဲ့နိုင်ကြသည်။ အကြောင်းအရာရွေးချယ်ပုံ၊ အလင်္ကာအသုံးပြုပုံ၊ စကားလုံးရွေးချယ်ပြီးတော့ ခံစားမှုနက်ရှိုင်းပုံ။

တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ကဗျာအတွေ့အကြုံရင့်ကျက်မှု၊ ဒါကလည်း မုဆိုးစိုင်းသင်သဘော အချိန်ကာလက အဆုံးအဖြတ်ပေးမည်မှာ သေချာပါသည်။

(ဥပမာ ဤအထဲမှာ ကဗျာတချို့မှာ လိုအပ်တာထက် ပို၍ ရှည်နေခြင်း) နေကောင်းကင်နီရဲ့ “ရွက်ပြတ်ပင်၏ ” ကဗျာမှာ ဖွဲ့ထားပုံကို ကြည့်ပါ။

(သစ်ပင် ငါဟာ သစ်ပင်တစ်ပင်

တစ်နေရာစာကို အလိုရမ္မက်ကြီးစွာ အမြစ်တွယ်သူပေါ့) ရှင်းရှင်းနဲ့ လှပတိရောက်တာ တွေ့ရပါတယ်။

စေပိုင်ထွဋ်ရဲ့ “ကမ္ဘာပြားကြီးအောက် ငုံ့ကြည့်တော့ ကဗျာဆရာကို တွေ့တယ်” ကဗျာမှာ

(ဘာဖြစ်လဲ တစ်ကိုယ်လုံးထွန်ယက်ထားတာ

တစ်ပြည်လုံးစားဖို့ အဲဒီ လိုကြွေးကြော်မယ် ဒါ .. ကဗျာဆရာ) ကဗျာဆရာတွေရဲ့ ဘဝကို ဖော်ကျူးနိုင်ဖို့ စကားလုံးများများ မသုံး။ သူက လူငယ်ကဗျာအတွဲကို ရေးသည်။ သူတို့က လူငယ်တွေပဲ။

(သူတို့ပြောတယ်

“ဒီလက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ပြာတွေ ပန်းတွေ ပွင့်စေရမယ်” တဲ့

အဲဒီ စကား ဘယ်သူယုံယုံ မယုံယုံ၊

ကမ္ဘာကြီးက ယုံမှတ်/ပုံအပ်တယ်)

လူငယ််ကဗျာ ၂ မှ

ပျူမခ (ကော့သောင်း)၊ သူ့ကလောင်နာမည်က ခပ်ဆန်းဆန်း။ သို့သော် သူ့ရဲ့ “ပုလင်းကွဲ” လို ကဗျာကို ကြည့်၍ ကဗျာမသေးသူဖြစ်ကြောင့် သိနိုင်သည်။ သူ့ကဗျာခေါင်းစဉ်တချို့ကို ကြည့်ပါ။

အနိဋ္ဌာရုံဘောက်ချာကို ဗျစ်ခနဲ့ ဆွဲဆုတ်လိုက်တော့ စိတ်က ရွေ့သွားတယ်

“တစ်စစီ ရိုက်ချိုးခံလိုက်ရတဲ့ လူငယ်တစ်ဦးရဲ့ အိပ်မက်” အမည်နဲ့ ကဗျာမှာ သူရေးပြပုံက

(သေချာတာက နွားစာစဉ်းပြီး နွားသတ်စဉ်းနှိတုံး ပြင်တယ်

သေချာတာက မနက်စာချက်ရင်း ကိုယ်တိုင်မနက်စာဖြစ်သွားတယ်) ကဗျာရိပ် ကဗျာတွေက အလွမ်းရိပ်ကဲသည်။ ခေတ်ပြိုင်ခံစားမှုထက် တစ်ကိုယ်ရေ တစ်သီးပုဂ္ဂလ ခံစားမှုကို ဦးစားပေးရေးဖွဲ့ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကဗျာခေါင်းစဉ်တွေ ကြည့်ရုံနှင့် သိသာနိုင်သည်။ (၁) မျက်ရည်လွယ်အိတ် (၂) ဝိညာဉ်မဲ့ ငိုညည်းသံ (၃) အိပ်မက် အချစ်၌ ကပ်ငြိခဲ့သော မျှော်လင့်ချက်များ။

(ကိုယ့်အတောင်ပံ ကိုယ်စိုက်နေရတဲ့ ဘဝမှာ

ရယ်ဒီမိတ်ခေါက်ဆွဲခြောက်တစ်ထုပ်နဲ့

မိုးချုပ်နေသူပါ မေမေ)

လွမ်းမြတ်ဝေ(ဓနုဖြူ)ရဲ့ “မျက်လုံးဖွင့်တိုင်း မိုးမလင်းဘူးမေမေ” ကဗျာ အဖွင့်စာကြောင်းပါ (မိသားစု) ၊ (ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကို ဇစ်ဆွဲကြည့်မိတဲ့အခါ)

ကဗျာများမှာ ဖတ်သူကို နှစ်သိမ့်ကျေနပ်မှုပေးနိုင်သော ကဗျာတွေ ဖြစ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလူငယ်ငါးယောက်စလုံး တာဝန်ကျေသည်။ သူတို့ တတ်နိုင်သမျှ အနုပညာဖြင့် (ကဗျာဖြင့်) လောကဝန်ကို ဝင်ထမ်းသည်။ လူငယ်ပီပီ ပုဂ္ဂလိက ခံစားချက်မကင်းသော်လည်း လူ့အဖွဲ့အစည်းကို ကျောခိုင်းကာ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ကမ္ဘာထဲမှာ နစ်မွန်းနေသူတွေမဟုတ်ကြောင်း သူတို့ ကဗျာတွေက သက်သေခံသည်။

သူတို့ ဆက်ကာ ကဗျာဆိုနိုင်ပါစေဟု ကျွန်တော်ဆုတောင်းပေးပါသည်။ ဒါဆို သူတို့ကဗျာတွေ ဒီထက် လေးနက်ခိုင်မာကာ အနုပညာမြှောက်လာမည်မှာ သေချာသည်ဟု ကျွန်တော်ဆိုလိုက်ချင်ပါသည်။

အားလုံးကို လေးစားလျက်

သစ္စာနီ

ဩဂုတ် ၁၄ / ၂၀၁၄

လိုက် ရှာကက်

ဒီခရီး နီးချင်မှ နီးမယ်

လိုရမည်ရ ခြုံထားတဲ့ / ဖော့တုံးဗလာပြနေတဲ့

အသက်ကယ်အကျ..ပေါ်မှာ

ကဗျာရဲ့ အသက်

တည်ရှိ / မရှိ

ပျူမခ (ကော့သောင်း)

ရေနှေးကြမ်းခါတ်ဘူးအပေါ်မှာ လူးနေသော လျှာဖျားများ

မနေ့ညက လွင့်တဲ့ အမျိုးသမီးဘောလုံးပွဲအကြောင်း စပြောနေတုန်းမှာ

ပြောရင်းဆိုရင်း လေလည်တဲ့အကြောင်း ရောက်သွားတယ်။

ပြောရင်းဆိုရင်း နံပါတ်မမှတ်မိတဲ့ ယေယာဉ်တွေဆီ

ပြောရင်းဆိုရင်း လူ့အခွင့်အရေးကို ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်မလဲ

ခေါင်းစဉ်နဲ့

ပြောရင်းဆိုရင်း လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို စိုက်ကြည့်

ယင်ကောင်ကျသေတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တရားကျကျ

စကားစမြည်ပြောကြ

ပြောရင်းဆိုရင်း ကျားသားရေ သိုးယူဖုံးပြီး

ဝံပုလွေဖမ်းမယ့်ကိစ္စ လောင်းကြ စားကြနဲ့

လူတစ်ယောက်ဝင်လာတာ ကြည့်ပြီး နှစ်လုံးချဲ့ကို စကားမစပ်

အဟုတ်လုပ်ပြောကြ

ပြောရင်းဆိုရင်း အကြမ်းရည်တစ်အိုး သောက်သောက်လဲကုန်မှ

ခါတ်ဘူးအသာလုပ်ကြည့်တယ်။

ဘုရင့်နောက် ဖောင်ဖျက်တဲ့ ကိစ္စက ရုတ်တရက် ပြောစကားဖြစ်လိုဖြစ်

နိုင်ငံခေါင်းဆောင်အသစ် ထွက်လိုထွက်နဲ့

ခံတွင်းပျက် ကြောင်တောင်တောင်လူတွေ

ပြောရင်းဆိုရင်း ထထွက်ကုန်တယ်

ဒါပေမယ့်

ပြောလက်စမကုန်သေးတဲ့ လူတွေရဲ့ စာရင်းမှာ

ပြောပြီးသား စကားတွေက ဘောင်ချာအစုတ်ခံလိုက်ရတယ်။

ပျူမခ (ကော့သောင်း)

ရုန်းတော် လွှတ်တော်

ခေါင်းပေါင်းစ ဖြူဖြူဖွေးဖွေးနဲ့ ချိုထွက်နေတာကို

မီးခဲပြာဖုံးချင်တာလား။

ဒါမှမဟုတ် ဝါးလုံးခေါင်းကနေပြီး လမင်းကို ဟောင်ပြချင်တာလား။

အောက်ချိုင့် ပေါ်ခုတ်စနစ်နဲ့ ပီအာ (PR) ခေတ်ကို လုပ်ကြံထူဦးမယ်ဆိုပဲ

ပြီးဖြဲဖြဲနဲ့ မျက်ရည်တွေ ခြေဆေးနေတာ တော်သင့်ပြီ။

မျှော်လင့်ချက်ယဲ့ယဲ့လေး လက်လာသလိုလိုနဲ့

သူပုန်လက်ထဲက ဝါးရင်းတုတ်ငှားပြီး ခပ်ဆတ်ဆတ် ရိုက်သတ်ပစ်ကြ။

ပုဆိုးလှလှ ခါးဝဝနဲ့ ငါပြီးရင်း ငါ့ကိုတုတ်နေကြ။

ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲမျိုးနဲ့ ဒီမိုးကို ရေဆန်လှော်မယ့် သူတွေကြား

ဟေး...သန်းခြောက်ဆယ်။

ရုန်းပါဟ..တွန်းပါဟ..ရှောင်ပါဟ။

ဖွဲမီးလို ဖြည်းဖြည်းချင်း လောင်နေတဲ့ မြို့မှာ

သွေးချင်းမောင်နှမတို့ရေဆိုပြီး

သွေးစေးနဲ့ ကတ္တရာလမ်းပေါ် ဆေးသုတ်ကြ။

ဝမ်းကြောတင်းတဲ့ စကားတွေနဲ့ သမိုင်းကို ခါင်းတောင်းကျိုက်ကြ။

မနက်ဖြန်လည်း ငါတို့အဖြစ်က လင်းတလက်ထဲက ငါး

သန်ဘက်ခါလည်း ငါတို့အဖြစ်က ခွေးအလက်ထဲက ကျား
အဲဒါနဲ့ပဲ ခေတ်က နောက်ပြန်ဆုတ်လို့...
သခင်ခေတ်က သခင်အသစ်ကို လက်မြှောက်လိုက်ရလို့..
အားလုံးက ကိုယ်ဖိ ရင်ဖိ။

ပျူမခ (ကော့သောင်း)

ပုလင်းကွဲ

(ဟေး..ဒီမှာ)

ဟိုဒီလှည့်ကြည့်တယ်

ကျွန်မကို ဘယ်သူခေါ်သလဲ..။

(ဟေး .. ဒီမှာ)

ပုလင်းခွံ၊ သံဘူးခွံတွေ ပေးမလို့လား။

အနာအဆာများတဲ့ ကျောရိုးတစ်လျှောက်ကို

ဆွဲကုတ်ခြစ်ကြမလို့လား။

ကျွန်မကို ဘယ်သူခေါ်သလဲ..။

(ဟေး ... ဒီမှာ)

ရယ်မိတယ်..ငိုမိတယ်

အသားမာတတ်နေတဲ့ ပခုံးထက်မှာ

တစ်နေ့တာ ကျွန်မရဲ့ အသက်ရှူသံတွေ ရှိတယ်။

ကျွန်မကို ဘယ်သူခေါ်မလဲ..။

(ဟေး..ဒီမှာ)

(သေမလို့လား..ခွေးကောင်တွေရဲ့ ...)

အကာမဲ့တဲ့ ခြေထောက်ပေါ်မှာ

မျက်ရည်တွေက ဖောက်ခနဲ ဖောက်ခနဲ..

ကျွန်မကို ဘယ်သူ့အခွံတွေ ခေါ်ပေးကြမလဲ..။

ပျူမခ (ကော့သောင်း)
